

‘Opeens bleek ik nog drie dochters te hebben’

Eind vorige eeuw doneerden honderden mannen elke maand jarenlang anoniem aan de spermabank.

Dankzij de DNA-databank hebben inmiddels al meer dan 150 donorkinderen hun ‘vader’ gevonden. “De kennismaking met mijn vijf ‘nieuwe’ kinderen heeft mijn leven verrijkt.”

Tekst **Angela Jans** | Illustratie Depositphotos
Bewerking **Vlijtig Lieskertje**
Foto's **Ester Gebuis**

‘Vaak was het heel gezellig, met een kopje koffie, een praatje. Ongemakkelijk? Nee hoor, je kwam tenslotte allemaal voor hetzelfde’, vertelt Evert van Elven (70) over zijn maandelijks gang naar de spermabank. Achterliggende gedachte daarbij voor hem en de meeste donoren: een goede daad verrichten, mensen helpen die zelf geen kinderen konden krijgen. Dat waren niet alleen onvruchtbare echtparen, maar bijvoorbeeld ook bewust ongehuwde moeders en lesbische stellen. Aan het resultaat – de kinderen – dacht eigenlijk niemand. De donoren, vaak jong en hoogopgeleid, al helemaal niet. Ze leefden in de veronderstelling dat de kinderen nooit zouden vragen naar hun afkomst, als ze al wisten dat ze met behulp van een donor waren verwekt. En zo ja, dan waren de mannen in kwestie toch niet meer te achterhalen, want sperma donoren gebeurde volstrekt anoniem. Niemand zou ooit in staat zijn verwant-

schap aan te tonen. De gedachte was dat dit het beste was voor alle partijen. Tot 2004, toen veranderde de gangbare opinie en werd de Wet donorgegevens kunstmatige bevruchting ingevoerd. De anonimiteit van donoren werd afgeschaft. En dankzij DNA is het wel degelijk mogelijk om alsnog de (anonieme) donoren en hun nakomelingen aan elkaar te koppelen. De behoefte daaraan onder donorkinderen blijkt groot te zijn. Tussen 1948 en 2004 zijn er waarschijnlijk zo’n veertigduizend donorkinderen geboren. In 2010 werd de KID-DNA Databank opgericht door Stichting Fiom, die zich bezighoudt met afstammingsvragen, en het Canisius Wilhelmina Ziekenhuis. Bijna duizend donorkinderen hebben zich daar inmiddels aangemeld en 519 donoren staan er ingeschreven. Daarvan zijn 72 donoren gematcht met in totaal 164 donorkinderen. De verrassing is vaak aan beide kanten groot. Drie donorvaders vertellen over hun ervaringen. ▶

De meeste donoren wilden een goede daad verrichten. Aan het resultaat – de kinderen – dacht niemand

— —

‘Mijn vier eigen kinderen waren in het begin niet zo enthousiast’

—

Evert van Elven (70) uit De Bilt, latrelatie met Roos (66), kreeg samen met zijn (ex-)vrouw vier kinderen, twee dochters en twee zonen (36, 34, 32 en 31). Momenteel is hij vader van acht, want uit de DNA-databank voor donorkinderen kwamen tot nu toe vier matches: drie vrouwen (32, 30, 22) en een man (30).

Nadat ik had gehoord dat donorkinderen op zoek waren naar hun afkomst, heb ik me meteen bij de databank van Fiom gemeld. Het bleef zeven jaar stil. De eerste tijd dacht ik er wel regelmatig aan, daarna is het weggezaakt. Tot ik in juni 2017 een telefoontje kreeg: er was een match. Ik vond het nogal wat om er plotseling een volwassen dochter bij te krijgen, want zo voelde het onmiddellijk toen ik haar voor het eerst zag. ‘Jeetje, wat lijkt je op mijn moeder’, schoot het door me heen. Bij de tweede match werd ik al wat gematigder. Je gaat door allerlei fases. De eerste twee overspoelde ik met informatie, ik nam ze mee naar concerten en naar musea. Na vier matches laat ik het meer bij hen om aan te dragen wat ik eventueel voor ze kan betekenen. Het werd me te veel. Mijn vier ‘eigen’ kinderen waren aanvankelijk ook niet zo enthousiast. Mijn ex vond het zelfs ongepast om de vier ‘nieuwe’ te beschouwen als mijn eigen kinderen. Biologisch gezien zijn ze dat natuurlijk wel. Bovendien, ik heb een groot hart. Inmiddels is het allemaal wat rustiger ge-

worden. Gelukkig. Het afgelopen jaar was zwaar, op een gegeven moment konden we nergens anders meer over praten. Toen ik me halverwege de jaren tachtig aanmeldde als spermadonor, had ik nooit verwacht dat ik die donorkinderen ooit zou ontmoeten. Op een congres van de Erasmus Universiteit hing een affiche met de oproep: spermadonoren gezocht. Het leek me een mooie manier om iets voor een ander te doen. Mijn toenmalige vrouw vond het prima. Zij was in die tijd net zwanger van ons tweede kind, we hadden al een dochter, dat gunde zij andere vrouwen ook. Daarbij heb ik eerlijk gezegd geen seconde aan de kinderen gedacht. Zij voelden niet als een verantwoordelijkheid van mij. Onbevangen reed ik jarenlang een keer in de maand ’s ochtends even langs het ziekenhuis. Het stelde niets voor. Met de kennis van nu zou ik alle anonieme donoren van destijds willen oproepen: meld je bij de DNA-databank. Mijn nakomelingen zijn zo ontzettend blij dat ze mij gezien hebben. Het geeft rust en blijdschap te weten van wie je afstamt.”

— —

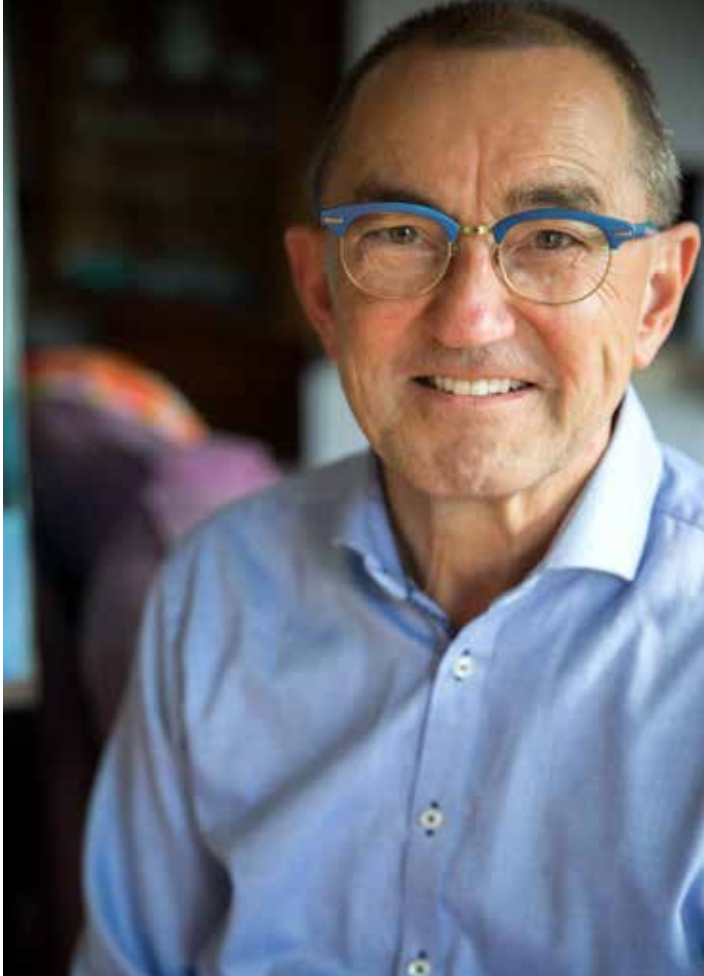
‘Twee van mijn donorkinderen zijn fanatiek sportduiker, net als ik’

—

Theo van Es (59) is getrouwd. Samen met zijn vrouw heeft hij drie kinderen, twee dochters (27 en 25) en een zoon van 23. Ze wonen in Apeldoorn. Bij twee andere vrouwen heeft hij nog vijf donorkinderen: een dochter en een zoon van 15, een zoon van 17 en een tweeling van 26.

In de begintijd dat ik donor was, werd gezegd dat er maximaal zes kinderen uit mijn sperma geboren zouden kunnen worden. Later werd dat bijgesteld naar 25. Hoeveel het er daadwerkelijk zijn? Geen idee. Ik heb ruim twintig jaar lang, van 1980 tot 2003, één of twee keer per maand gedoneerd. De aanleiding was een artikel van Boudewijn Büch in het universiteitsblad *Mare*. Mijn vrouw en ik woonden al samen, zij vond het geen probleem. Het was onbaatzuchtig, ik wilde mensen helpen. Dit was voor mij prettiger dan bloed geven, want ik heb een hekel aan naalden. Aanvankelijk was het anoniem, maar toen je vanaf 1994 kon kiezen om vindbaar te zijn, heb ik daarvoor gekozen. Dat betekende dat formulieren met informatie over mij bij de notaris werden opgeslagen. Als een donorkind wilde, kon het de gegevens opvragen op zijn of haar 16de verjaardag. Begin 2017 kreeg ik een brief van de notaris dat mijn gegevens naar een donorkind zouden gaan. Het bleek een jongen te zijn. Hij is nu 17 en heeft nog

een broer en zus van 15, van alle drie ben ik de vader. Het was toch spannend om ze te ontmoeten. Zo’n jongen heeft in zijn hoofd natuurlijk een bepaalde voorstelling gemaakt van mij en misschien val ik in werkelijkheid tegen. Gelukkig verliep het vrij soepel. Het is mooi om te zien dat het leuke, gezonde kinderen zijn die fijn in het leven staan. Er is geen intensief contact. Af en toe stuurt hun moeder een berichtje via LinkedIn. Ze is dankbaar – plezierig om te weten. Later is er via de KID-DNA Databank, waar ik me ook heb gemeld, nog een match tot stand gekomen, twee jongens van 26 jaar. We hebben elkaar voor het eerst gezien en gesproken tijdens een etentje in een restaurant. Heel gezellig was dat. Een van de twee heeft altijd contact met zijn donorvader willen hebben. De ander niet, die ervaart dat mogelijk als een inbreuk op de loyaliteit aan zijn overleden vader. Wat frappant is: ze zijn allebei fanatiek sportduiker en dat ben ik ook. We gaan binnenkort een keertje samen het water in, hebben we afgesproken.” ▶

‘Er is een soort vaderlijke trots, al voel ik geen verantwoor- delijkheid’

Jim van Beusekom (64) woont samen met zijn 18-jarige zoon en dochter van 16 in Voorburg. Hij is donor-vader van drie dochters van 33, 33 en 32 jaar, geboren bij drie verschillende moeders.

‘Met tussenpozen heb ik zo’n tien jaar gedoneerd. Van ongeveer 1978 tot 1988. Als ik een relatie kreeg stopte ik vaak, want meestal waren nieuwe partners er niet zo blij mee. Zelf wilde ik absoluut geen kinderen, ik was mordicus tegen en heb me zelfs laten steriliseren nadat ik was gestopt als donor. Later heb ik dat weer laten herstellen en hebben mijn toenmalige vrouw en ik twee kinderen gekregen. Dat huwelijk is al lang geleden gestrand, maar de kinderen wonen al jaren bij mij en dat bevalt goed. Zij wisten niet dat ik spermadonor ben geweest. Tsja, daar praat je niet zo makkelijk over met pubers. En waarom zou je? Dat heb ik pas gedaan nadat bij de KID-DNA Databank drie matches tot stand waren gekomen. In eerste instantie vonden ze het raar, wilden ze er niet over praten. Nu ze twee van hun halfzussen hebben ontmoet, gaat het al beter. Vooral mijn zoon vindt het toch reuze interessant. In 2014 kwam ik in de krant een artikel tegen over de DNA Databank. Tot dat moment wist ik niet dat zo iets bestond. Wie

A zegt moet ook B zeggen, vind ik. Ik had niet bewust anoniem gedoneerd, dat was in die tijd gewoon zo, daarom besloot ik onmiddellijk om me aan te melden. Ik was helemaal niet bang om een horde kinderen achter me aan te krijgen, ik vond gewoon dat ze recht hadden op informatie over hun afkomst. Ik deed het niet voor mezelf, had geen behoefte om eventuele nakomelingen te zien. Toen het zover was en ik nog drie dochters bleek te hebben, werd ik wel nieuwsgierig. De eerste ontmoeting was heel apart. Je ziet overeenkomsten bij drie mensen die je helemaal niet kent. Grappig, ze blijken alle drie vegetarisch te zijn. Het lijkt me niet erfelijk, maar ik ben dat ook lang geweest. Ik was altijd vrij progressief, dat zie ik ook terug. Er is een soort vaderlijke trots, al voel ik geen verantwoordelijkheid. Niet de zorg zoals ik die voel voor de twee die bij mij opgroeien. Maar ik heb onderschat hoe leuk het voor mij is om mijn donorkinderen te kennen. We hebben niet veel contact, dat hoeft ook niet. Ik voel me tot niets verplicht, maar zal ze helpen als ik kan.” ■